

1908
Januari.

SOLSTRÅLEN

Pris
5 öre

SAGOSTUNDARBARNENS TIDNING

Rudyard Kipling

Det namnet känner ni säkert till allesammans. Nog minns ni, hur ett par veckor före jul far läste upp ur tidningen, att det den här gången var Rudyard Kipling, som fått Nobelpriset i litteratur. — Ja, det finns väl ingen ibland er, som inte vet, att Nobel var en rik svensk man, som, när han dog, gav bort sina rikedomar till årliga belöningar åt dem, som med sitt arbete gjort mänskligheten särskilt stora tjänster; och att ett av dessa pris utdelas åt sådana som skrivit ovanligt vackra och präktiga böcker. För att ni nu ska få någon aning om vad det är för slags böcker, som denne Kipling skrivit och blivit så berömd för, så finna ni här nedanför en av de lustiga djurhistorier, som stå i en sagobok för barn, som han själv har ritat bilder till. Ett par av de där bilderna är också avtryckta här.

Men innan ni läser historien, ska ni få höra litet om Kipling.

Han är född i Indien. Det vill säga hans föräldrar voro från England, så han är inte någon riktig hindu. Men han har blivit det nära på, skulle man kunna säga, ty, fastän han för övrigt varit litet varstans runt om på jordklotet, så har han bott i Indien i många år och strövat omkring överallt och lärt känna till allting, invånarna, språket och sederna. Han är hemmastadd i slättlandets djunglar — stora, täta, sumpiga skogar, där alla slags underliga växter frodas i den fuktiga hettan, och där tigrar, elefanter och jätteormar ännu leva och kämpa tämligen ofre-

dade; men också uppe i de tibetanska bergens väldiga snöökningar och i de hindostanska städernas slingrande, mystiska och stinkande gränder. Ni kan förstå, att om någon skall duga till att skildra Indien, så är det Kipling. Det är också på berättelser därifrån, som han vunnit sin första och även största ryktbarhet. Hans mest bekanta och säkert hans vackraste bok bär namnet »Djungel-boken», och i den bokens berättelser

för han oss in i den indiska vildmarkens hemligaste gömslen, där människorna ännu inte satt sin fot, där djuren ännu härska med obesträtt väld, ännu äro fria och stolta och ännu inte lärt att böja nacken under dragaroket eller i skrämnel fly undan för jägarnas skott. Hjälden i dessa sagor är en liten hindugosse, vilken redan som spädbarn bortrövats av vargar och uppfostrats bland dem, så att han själv nästan blivit ett slags människovarg. Han lever på förtrolig fot med alla djur i djungeln, har pantrar, björnar och pytonormar till läromästare och lekamrater och växer upp till en stark, sund, munter och härlig ung människa. I denne vildmarksfostrade gosses gestalt lär Kipling oss älska

och förstå naturen och dess liv så som vi aldrig tillförförne älskat och förstått den. Och var och en, som läser Djungelboken, måste bli inte så litet friskare och levnadsgladare än han var innan.

Liksom det i Djungelboken är *djuren* och det bland dem uppväxande *barnet*, som utgöra medelpunkten för intresset, så är det också i Kiplings andra böcker vid tal om barn och djur, som hans röst får sin varmaste och hjärtligaste klang.

Den sagosamling, »Just-så-historier», ur vilken nedanstående berättelse är tagen, handlar, som jag nämnde, också om djur och är i alldeles särskild mening skriven för barnen.

I. P.

Hur elefanten fick sin långa snabel.

Av Rudyard Kipling.

För länge, länge se'n, i forna tider hade elefanten inte någon snabel. Han hade bara ett svart, svullet tryne, så stort som en stövel, och det kunde han svänga från den ena sidan till den andra, men han kunde inte ta upp nånting med det. Men så var där en elefant, en ny elefant, en liten elefantunge, som brann av vetgirighet, det vill säga, var så ofantligt frågvis. Han bodde i Afrika, och han uppfyllde hela Afrika med sina frågor. Han frågade sin långa tant, strutsen, varför hennes stjärtfjädrar växte just så, som de gjorde, och hans långa tant strutsen smällde till honom med sin stora, hårda klo. Han frågade sin långa farbror, giraffen, vad det var som gjorde hans hud så fläckig, och hans långa farbror, giraffen, daskade till honom med sin hårda, hårda hov. Och ändå var han så förskräckligt frågvis. Han frågade sin breda tant, flodhästen, varför hon hade så röda ögon, och hans breda tant, flodhästen, klämde till honom med sin breda, breda fot. Och han frågade sin ludna farbror, babianen, varför melonerna smakade just på *det* viset, och hans ludne farbror, babianen smockade till honom med sin ludna, ludna labb. Men *ändå* var han lika förskräckligt frågvis! Han frågade om allt som han såg eller hörde eller kände eller luktade på eller rörde vid, och alla hans farbröder och alla hans tanter smällde till honom. Men det hjälpte inte ett dugg — han var *ändå* lika frågvis.

Så hände det sig en vacker vårmorgon, att den här lilla vetgiriga elefantungen hittade på en alldeles ny fråga, som den aldrig hade tänkt på förr. Den frågan var så här: »Vad brukar krokodilen äta till middag?» Då skreko de allelsamman: »tyst, tyst!» och sågo mycket förskräckta ut och började daska upp honom både länge och väl.

När det äntligen var över, träffade han på en gammal, gammal gam, som satt i en sådan där

törnbuske, som håller kvar folk och ber dem vänta litet, och sade till honom: »Far har smällt mig, och mor har smällt mig, och alla tanter och farbröder ha smällt mig, för att jag är så förskräckligt frågvis, men *ändå* vill jag veta, vad krokodilen får till middag».

Då sade den gamla, gamla gamen med mycket sorgsen stämma: »Gå till stranden av den stora, flottiga, grågröna floden Limpopo, där det växer fullt med feberträd, och titta själv efter».

Nästa morgon tog den lilla vetgiriga elefantungen hundra skålpund bananer, hundra skålpund sockerrör och sjutton stycken stora gröna meloner och sade till alla sina kära släktingar och vänner: »Adjö med er. Nu ger jag mig i väg till den stora, grågröna, flottiga floden Limpopo, där det växer fullt med feberträd, och där skall jag titta efter, vad krokodilen äter till middag».

Och då gävo de honom allihop en duktig avskedsklatsch, som skulle betyda: »Lycklig resa!» Och det, fastän han mycket hövligt bad dem låta bli.

Och så gav han sig i väg, visserligen litet varm, men inte alls förvånad, och han åt melon och kastade skalen omkring sig, ty han kunde ju inte taga upp dem.

Han gick från den ena staden till den andra och från det ena landet till det andra, och se'n gick han åt nordost, och han åt melon hela tiden, tills han slutligen kom till stranden av den stora, grågröna, flottiga floden Limpopo, där det växte fullt med feberträd, precis som den gamla, gamla gamen hade sagt.

Nu måste du noga komma i håg, min vän, att ända till den veckan och dagen och timman och minuten hade den lilla frågvisa elefanten aldrig sett en krokodil och hade ingen aning om hur en sådan såg ut. Utan han drevs blott av sin stora vetgirighet.

Det första, han fick syn på, var en tvåfärgad pyton-klipporm, som hade slingrat sig kring en stor sten.

»Ursäkta», sade elefantungen mycket artigt, »men ni har väl inte händelsevis sett till någon krokodil här i trakten?»

»Om jag har sett någon krokodil?» sade den tvåfärgade pyton-klippormen i en ton av det djupaste förakt. »Vad tänker du fråga mig härnäst om?»

»Ursäkta», sade elefantungen», men skulle ni inte vilja vara så vänlig och säga mig, vad krokodilen äter till middag?»

Då ringlade den tvåfärgade pyton-klippormen hastigt upp sig och började klatscha till elefantungen med sin fjälliga, skrälliga stjärt.

»Det var då besynnerligt», sade elefantungen, för min far och mor och min farbror och min

tant, för att inte tala om min andra tant, flodhästen, och min andra farbror, babianen, alla ha de gett mig smäll, för att jag var så frågvis — och det här ska väl vara för det med, kan jag tro?»

Och så tog han mycket artigt avsked av den tvåfärgade pyton-klippormen och hjälpte honom att slingra sig kring stenen igen. Och sen gick han vidare, visserligen litet varm, men inte alls förvånad, och åt melon och kastade skalen omkring sig, ty han kunde ju inte ta upp dem, den stackarn, tills han råkade trampa på något, som han tyckte såg ut som en stock, och som låg ytterst vid strandkanten av den stora, grågröna, flottiga floden Limpopo, där det växer fullt med feberträd.

Men nu ska jag tala om för dig, min lilla vän, att det där, det var verkligen krokodilen. Och krokodilen blinkade med ena ögat — så här, ser du!

»Ursäkta», sade elefantungen mycket artigt, »men ni har väl inte händelsevis sett till någon krokodil här i trakten?»

Då blinkade krokodilen med andra ögat och lyfte upp halva stjärten ur dyn; och elefantungen drog sig mycket hövligt tillbaka, ty den hade rakt ingen lust att bli omklatschad nu igen.

»Kom hit, min lille vän», sade krokodilen. »Varför frågar du om sådant där?»

»Ursäkta», sade elefantungen mycket hövligt, »men min far har smällt mig, och min mor har smällt mig, för att nu inte tala om min långa tant, strutsen, och min långa farbror, giraffen, som sparkar så rysligt hårt, och min breda tant, flodhästen, och min ludne farbror, babianen, och dessutom den tvåfärgade pyton-klippormen med den fjälliga, skrälliga stjärten, som ligger där uppe på stranden, och som smäller hårdare än någon annan. Om det därför gör er alldeles det samma, skulle jag be att få slippa mera smäll.»

»Kom hit, min lilla vän», sade krokodilen, »ty det är just jag, som är krokodilen.» Och så grät han krokodiltårar för att visa, att det var riktigt sant.

Då blev elefantungen alldeles utom sig och drog efter andan och flåsade, böjde knä på flodbanken och sade: »Det är just er, som jag letat efter under alla dessa dagar. Vill ni vara god och säga mig, vad ni plägar äta till middag?»

»Kom hit, min lilla vän, då skall jag viska det till dig», sade krokodilen.

Då lade den lille elefantungen sitt huvud tätt intill krokodilens vassa, ruskiga gap, och krokodilen högg tag i hans lilla tryne, som ända till dess inte hade varit större än en stövel, fastän mycket, mycket nyttigare.

»Jag tror», sade krokodilen — och han väste fram det mellan tänderna — »jag tror, att jag i dag skall börja min middag med en elefantunge!»

Det är väl inte att undra på att den lilla elefantungen blev mycket förargad över detta. Och han skrek genom näsan, ty för tillfället kunde han inte tala på annat sätt: »Hläpp bej! Di gör bej illa!»

Men se då var det den tvåfärgade pyton-klippormen, som slingrade sig ned för strandbanken och sade: »Min unge vän, om du inte nu genast och ögonblickligen håller igen och drar så mycket du orkar och kan, så är det min övertygelse, att din nya bekantskap i den storruttiga läderulstern» — han menade krokodilen — »kommer att slänga dig ner i den här prydliga floden, innan du hinner säga så mycket som smack.»

Den tvåfärgade pyton-klippormen plögade alltid uttrycka sig på det där konstiga sättet.

Då satte sig den lilla elefanten ner på sin lilla svans och stretade emot så mycket han orkade och drog och drog, och så började hans lilla nos att förlängas. Och krokodilen plumsade ner i vattnet och piskade det med stjärten, så det såg ut som vispad grädd, och han drog och drog, han också.

Och elefantungens nos blev allt längre och längre. Och elefantungen stretade med sina fyra små ben och drog och drog och drog, och nosen sträckte ut sig allt mer och mer. Och krokodilen slog och dängde med stjärten som med en åra och drog och drog och drog, och för var gång han drog blev elefantens nos allt längre och längre — och det gjorde ont — aj, aj, aj, så ont det gjorde!

Då kände elefantungen, att benen började slinta. Nosen hade nu blivit nära fem fot lång.

— »Det här är för bycke för bej», sade elefantungen.»

Då gled den tvåfärgade pyton-klippormen ner från stranden, slog sig själv i en dubbel knut om elefantungens bakben och sade: »Dumdristige och oerfarne vandrare, nu gäller det att arbeta under högtryck. Gör ni inte det, så har jag liksom för mig, att den där självframdrivande örlogsmannen men det pansarklädda överdäcket» — kan du tänka dig, att det var krokodilen, han menade! — »kommer att totalt förstöra din framtid!»

Den tvåfärgade pyton-klippormen har nu en gång den vanan att uttrycka sig så där.

Och så drog han, och elefantungen drog, och krokodilen drog. Men elefantungen och den tvåfärgade pyton-klippormen drogo värst. Och till sist släppte krokodilen elefantungens nos med ett plumsande, som hördes i hela Limpopofloden, så lång den var.

Då satte den lilla elefanten en ordentlig rova, men innan dess passade han på att säga »tack-så-mycke» till den tvåfärgade pyton-klippormen. Sen började han pyssla om sin stackars uttänjda nos, virade in den i svala bananblad och stack ner den i den stora, grågröna, flottiga floden Limpopo för att kyla av den.

»Varför gör du så där?» frågade den tvåfärgade pyton-klippormen.

»Ursäkta», sade elefantungen, »men min nos har mist sin fason, och jag väntar på att den ska krympa ihop igen.»

»Då får du allt vänta länge», sade den tvåfärgade pyton-klippormen. »Det finns folk, som inte inser sitt eget bästa.»

Elefantungen satt där i tre dagar och väntade på att hans nos skulle krympa ihop. Men den ville inte bli kortare, och till på köpet började han själv bli vindögad av att ideligen skela på den. Du, min vän, begriper nog, eller hur, att krokodilen genom att dra så förtvivlat hårt i den, hade förvandlat den till en sådan där riktig snabel, som alla elefanter nu för tiden äro försedda med.

Mot slutet av den tredje dagen kom en fluga och stack honom på bogen, och innan han riktigt visste, vad han gjorde, lyfte han upp snabeln och slog ihjäl flugan med den.

»Fördelen nummer ett!» sade den tvåfärgade pyton-klippormen. »Det där kunde du inte ha gjort med ett vanligt futtigt tryne. Försök nu att äta litet.»

Innan han hunnit tänka på vad han gjorde, hade den lille elefanten sträckt ut sin snabel och ryckt av en stor knippa gräs, slagit av jorden mot frambenen och stoppat hela knippan i munnen.

»Fördelen nummer två!» sade den tvåfärgade

pyton-klippormen. »Det kunde du inte ha gjort med ditt vanliga tryne. Men tycker du inte, att solen bränner otäckt hett här?»

»Jo, det tycker jag visst», sade elefantungen, och innan han fått klart för sig, vad det var han gjorde, hade han slevat upp en stor klump gytta ur den stora, grågröna, flottiga Limpopoflodens strandbädd och placerat den på sitt huvud, där den låg som en sval, skön, slaskig dykalott, från vilken vattnet dröp ner bakom öronen på honom.

»Fördelen nummer tre», sade den tvåfärgade pyton-klippormen. »Det där kunde du minsann inte ha gjort med din gamla trubbiga nos. Nåå, vad skulle du nu tycka om att få smäll igen?»

»Ursäkta», sade elefantungen, »men det skulle jag inte alls tycka om.»

»Nå, då ska jag tala om för dig», sade den tvåfärgade pyton-klippormen, »att den här nya nosen är särdeles lämplig att smälla till folk med.»

»Tack ska ni ha», sade elefantungen. »Det ska jag komma ihåg. Nu tror jag, jag går hem till mina kära släktingar och vänner och försöker.»

Och så gick den lille elefanten hem tvärs igenom Afrika. Han var så glad, så han hoppade och dansade och viftade och svängde med snabeln. När han ville äta frukt, plockade han

frukten från träden i stället för att stå och vänta tills den föll ner, som han förr fick göra. När han ville äta gräs, ryckte han själv av det, där det växte på marken, i stället för att som förr lägga sig på knä och beta. När flugor och

mygg stungo honom, bröt han av en trädgren och begagnade den som flugvifte; och när solen brända för hett, tillverkade han åt sig en ny drypande dykalott. Då han tyckte, att det blev litet ensligt att promenera där ensam genom Afrika, blåste han några lustiga, smattrande trumpetstötar genom snabeln, och det gjorde värre väsen av sig än flere stycken mässingsorkestrar tillsammans. Han gjorde en särskild liten avstickare från sin väg för att söka upp en bred flodhäst som han inte alls var släkt med, och den klatschade han upp rätt ordentligt för att förvissa sig om att den tvåfärgade pytonklippormen talat sanning i fråga om hans nya snabel. Den återstående delen av tiden använde han till att plocka upp de melonskal, som han hade kastat ifrån sig på vägen till Limpopo — ty han var en mycker ordentlig tjockhudig.

En mörk kväll kom han tillbaka till sina kära släktingar och vänner, och han rullade upp sin snabel och sade: »Hur står det till med er?» De blevo mycket glada över att få återse honom, och sade strax: »Kom hit, så ska du få smäll för din frågvishet?»

»Nånå», sade elefantungen. »Smäller bäst som smäller sist. Nu ska jag minsann visa er, hur det går till, för se jag kan konsten.»

Och så rätade han ut snabeln och klämde till två av sina kärleksliga bröder, så de slogo dubbla kullerbytter.

»Oj, för sjutton gubbar!» skreko de. »Var har du lärt det där knepet, och vad har du gjort med din nos?»

»Jag har fått mig en ny av krokodilen på den stora, grågröna, flottiga Limpopofodens strand. Jag frågade honom, vad han plägade äta till middag, och då gav han mig den här till minne», sade elefantungen.

»Den ser mycket ful ut», sade hans ludne farbror, babianen.

»Ja, det gör den», sade elefantungen. »Men den är mycket bra att ha.» Och så tog han sin ludna farbror, babianen, i ett av hans ludna ben och slängde honom upp i ett getingbo.

Och nu ska du tro, att den elaka elefantungen tog sig för att under en lång stund ordentligt pryglade upp alla sina kära vänner och släktingar, tills de voro mycket varma och högeligen förhuffade. Han ryckte de grannaste fjädrarna ur stjärten på sin långa tant, strutsen, och tog sin långa farbror, giraffen, i ena bakbenet och släpade honom genom en törnbuske med långa taggar. Han hojtade högst ohyvsat åt sin breda tant, flodhästen, och blåste bubblor i öronen på henne, då hon låg och tog sin eftermiddagslur i det ljumma strandvattnet. Men han tillät aldrig någon att röra vid den gamla, gamla gamen, som varit hyggligt mot honom.

Till sist tyckte den lilla elefantungens kära släktingar och vänner, att det började bli dem för hett om öronen, och funno för gott att, den ena efter den andra, rusa i väg till stränderna av den stora, grågröna, flottiga Limpopofoden, där det växer fullt med feberträd, för att låna sig nya nosar av krokodilen. När de kommo tillbaka, blev det aldrig fråga om smäll vidare. Och ända sen den dagen, min lilla vän, så ha alla elefanter, som du nånsin kan komma att få se, och alla andra med för rästen, långa snablar, som på pricken likna den lille frågvise elefantungens.

Solidaritet.

Tre pojkar, Karl, Axel och Edvard hade en sommar tingat sig ut på landet hos en bonde. De skulle vakta hans gäss och höns och mata hans många duvor. För dessa arbeten skulle de få en lön, som blivit bestämd i förväg. De tre pojkarna fördelade själva arbetet mellan sig. Karl hade till uppgift att vakta gässen, Edvard skulle se efter hönsen, medan Axel skulle mata duvorna och sedan hjälpa sina båda kamrater då så behövdes. Nu var allt gott och väl. Några veckor försvunno och de tre pojkarna tyckte, att allt var så bra, som det kunde vara. Men bonden däremot hade hela tiden gått och funderat. Han tyckte nämligen, att Axel inte gjorde skäl för sin betalning. Egentligen ville han endast tvinga honom att göra mera arbete; efter hans mening, var det alldeles för litet att bara mata duvorna och då och då hjälpa Karl och Edvard. Så bestämde han, att Axel skulle vattna hästarna om kvällarna. Det gick han in på. Men då han under tre kvällar hållit på därmed, började han bliva eftertänksam. Nu skola ni få höra varför.

Som jag redan sagt, skulle hästarna vattnas om kvällarna. Då hade Karl redan drivit hem gässen och Edvard hunnit låsa in hönsen. Nu voro de fria för dagen, och kunde göra vad de ville. Som trogne kamrater alltid göra, så hjälpte de Axel med hans arbete.

Men för Axel hade ju också hela dagen försvunnit under ideligt arbete. Varför skulle han då inkräkta på kvällen, som var hans fritid? På det viset blev ju hans arbetsdag längre, och så fick han göra arbete, som de aldrig överenskommit om. Och inte blev betalningen heller större. Det var ju inte rättvist. Han gick därför till bonden och sade sin mening om saken rent ut, som han tyckte — det skall man ju också alltid göra.

Men bonden var sträng och häftig och svarade helt kort och gott: »Antingen gör du vad jag säger, eller så kan du resa hem med detsamma. Dina kamrater komma nog att göra ditt arbete i stället. Inte behöver du inbilla dig, att jag bryr mig om vad som överenskommits».

Det sista var mycket dumt sagt, ty man skall aldrig bryta vad man en gång lovat. Men bonden var häftig, så han lade intet märke till vad han sade. Därför skall man aldrig bli häftig och arg, ty då begär man stundom saker, som man bittert får ångra och det är inte alltid säkert att de kunna gottgöras. Axel berättade för kamraterna det samtal, han haft med bonden. Dessa lovade då, att i allt hålla med Axel, och att de icke komme att göra annat arbete än vad som överenskommits. Och om Axel skulle vara tvungen att resa hem, så reste de helt enkelt med. Detta sade de till bonden, men han endast skrattade åt dem, ty han trodde inte att de menade allvar. Han hade aldrig tänkt på, att pojkar också kunna vara eniga — det måste man vara för att segra. Men då de verkligen rustade

sig för hemresan, så fann bonden för gott att förklara, att Axel inte mera behövde vattna hästarna, utan endast göra det arbete, de en gång bestämt. Detta resultat hade de blott kunnat uppnå emedan de varit, som det kallas »solidariska», eller med andra ord, emedan Axel haft rätten på sin sida, så hade kamraterna understött honom på det mest verksamma sätt.

Ett ännu vackrare drag på solidaritet visade de senare. Axel skulle en morgon mata duvorna som vanligt. Han råkade då kasta en handfull korn på en av dessa och ett korn inträngde i ögat på duvan. Denne dog strax.

Den hämndgirige bonden passade då på för att kunna hämnas och begärde betalning för duvan. Karl och Edvard erbjödo sig att vardera erlägga en del, så att inte Axel behövde betala allt ensam. Det var då verkligen vackert gjort!

Om ni noga läsa igenom berättelsen, så finna ni egentligen ingenting nytt, utan det är saker, som nästan dagligen ske ute i livet.

M. K.

KUNG·LINDORM· OCH·KUNG·TRANA

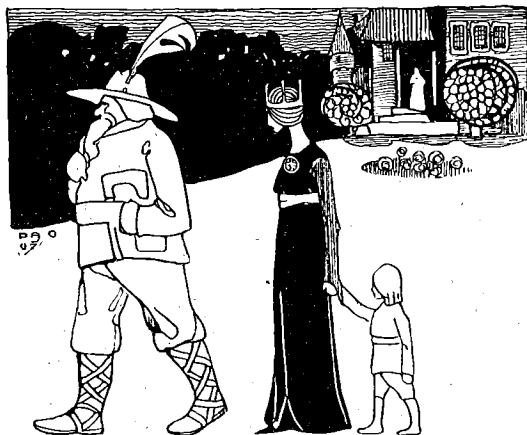
Det var en gång en kung, som av sin onda styvmoder blivit förtrollad så, att han varje natt blev förvandlad till en lindorm.

Han var om dagen den allra snällaste kung, man kan tänka sig, men då han om natten fick ormskepnad vart han så ilsken att han t. o. m. hade bitit ihjäl sin drottning. Detta tyckte styvmodern om, ty hon ville själv vara den förnämsta kvinnan i landet, och hoppades att ingen nu skulle våga gifta sig med »Kung Lind-

orm». Emellertid var där en prinsessa i grannriket, som fattat stor kärlek till den stackars konungen och svarat ja, då han friade till henne. Den unga prinsessan hade av sin fader fått det rådet, att taga tvänne lintyg på sig på brölloppet. Då hon sedan kom in i sovstugan med kung Lindorm och han blev förvandlad, skulle hon, då han ropade: »Byt skinn!» kasta bort det ena, då skulle kung Lindorm också kasta av sitt skinn och så bliva löst från styvmoderns

trolldom. Prinsessan lydde rådet och löste så konungen ur trolldomen och levde lyckligt samman med honom.

Efter några år drog konungen ut i krig och var långt borta från sitt rike. Den onda styvmodern sände då bud till honom, att drottningens son blivit en hundvalp och att den unga modern var skuld härtill! Konungen skickade då hem budet med befallning att både drottningen och prinsen skulle utsättas i skogen. Styvmodern blev häröver mycket glad och befallde skogvaktaren att gå ut i skogen med drottningen och prinsen och därstädes halsugga dem samt föra tillbaka deras blodiga kläder.

Skogvaktaren var emellertid en gammal snäll man, som ej ville göra någon människa ont. Han gav därför drottningen och hennes son andra kläder och lät dem sedan draga sina färde. Därefter gick han tillbaka till slottet och lämnade de dräkter, de burit, sedan han först blött dessa i blodet av en hjort, som han skjutit under vägen.

Den stackars unga drottningen vandrade nu ensam ut i världen med sin son och kom om aftonen till ett präktigt slott. Då ingen vakt syntes till gick hon upp för trappan och kom så in i en stor sal. Mitt på golvet stod ett stort bord dukat för tre personer med de härligaste rätter. Som hon var mycket hungrig satte hon sig ned och åt, därefter gick hon in i nästa rum, varest trenne sängar stodo bäddade, och som hon var mycket trött tog hon en kudde från den ena och lade sig till vila med sin son i ett hörn av rummet. — Efter en stund hörde hon ett skarpt susande i luften och straxt därefter kommo trenne prinsar in och lade sig i var sin av de tre sängarna, utan att giva akt på drottningen och hennes son. »Ack», sade den ene, »när skola vi bli lösta från den onda häxans trolldom, som tvingar oss att varje dag flyga omkring som tranor?»

Härtill svarade den andre. »Ej förrän en prinsessa plockar ängsull på den förtrollade ängen och därav förfärdigar oss trenne skjortor utan att under arbetet säga ett ord eller fälla en tår!»

Då prinsarna nästa morgon dragit åstad i tranehamn steg drottningen, som hört deras samtal föregående kväll, upp och började genast plocka ull på ängen utanför slottet. Hon började därefter arbeta på skjortorna och hade efter trenne veckors tid endast ärmen kvar på den ena. Hon kände sig då så lycklig att hon fällde en glädjetår på arbetet. Då tranorna på kvällen kommo flygande stod hon vid slottsporten med de trenne skortorna och lät fåglarna flyga in i var sin av dem. De blevo då alla lösta ur trolldomen, men den yngste av prinsarna fick en klo i stället för nagel på den ena handen. Det var på ärmen till hans skjorta drottningens tår fallit.

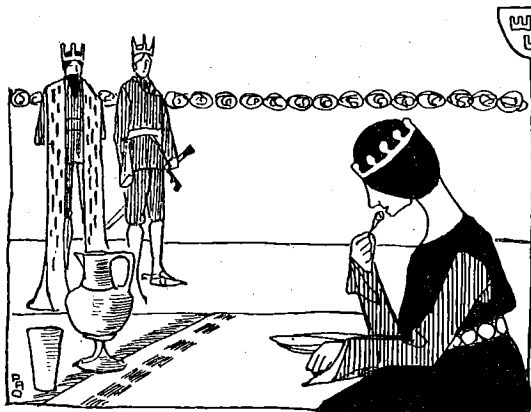

Prinsarna tackade nu drottningen och den äldste av dem, som nu blev konung över landet, tog henne till sin maka.

Någon tid därefter var den lille prinsen ute och lekte i skogen och träffade där på ett jaktfölje. Det var kung Lindorm som återkommit från kriget och nu under en jakt förirrat sig in i kung Tranas skog. Han följde nu med pojken till slottet och blev av konung Trana vänligt inbjuden i borgsalen. Då han kom in där igenkände han sin drottning och fick av henne veta att den unge prinsen var hans egen son. Han

förstod nu att styvmodern ljugit för honom och ville så gärna ha sin drottning tillbaka.

Men nu var hon ju även gift med kung Trana och man kom därför överens att drottningen skulle äta en mycket salt sill. Den av de båda kungarne hon sedan bad om en dryck skulle då få behålla henne.

Då drottningen ätit sillen sade hon: »Kung Trana haver jag mycket kär», men nästa stund sade hon: »Kung Lindorm giv mig en bågare vin!»

Så följde hon med kung Lindorm hem och levde åter lyckligt med honom. Kung Trana blev gift med drottningens syster och blev så även han lycklig och det var stor vänskap mellan de båda konungahusen.

Den gamla elaka styvmodern blev kastad i ett hårt fängelse till straff för alla hennes synder.

Axel Björne.

Vattenspegeln.

Av Zacharias Topelius.

En gång var jag litet barn,
sköt min båt från stranden,
lade ut mitt fiskegarn
på den grunda sanden.

Då var sjön ett spegelglas,
och jag slog min bild i kras
med de lätta årar
utan sorg och tårar.

Sista söndags rodde vi
hem från kyrkofärden.
Lika lugn och sorgefri
var den blanka fjärden

återgav var bild så klar,
som i flydda barndomsdar,
och där såg jag skrida
roddarn vid min sida.

Mellan himlens sky, som gick
långt inunder slupen,
såg jag gossens glada blick
se på mig ur djupen.
Åran skar hans bild itu;
o, hur grymt mig syntes nu,
att så sönderbryta
spegelns silveryta!